

РЕШЕНИЕ

№ 24628

гр. София, 25.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 05.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6996** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 11 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ):

Образувано е по жалба на А. Е. К. , [дата на раждане] ,гражданство Р. ФЕДЕРАЦИЯ, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез представител по пълномощие адв. К. А. срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване, рег.№5364р-13811/30.05.2024г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, издаден на основание чл.10,ал.1,т.23 от ЗЧРБ.

В жалбата са изложени доводи, че оспореният отказ е неправилен, и незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон. От съда се иска отмяната на оспорения административен акт по изложените от адв. А. в жалбата съображения. Депозира писмени бележки в указаният от съдът срок.

Ответникът – Директорът на дирекция "Миграция"-МВР, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Ч. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че жалбоподателят А. К./ А. К./ с дата на раждане 04.09.1985г., гражданство Р. ФЕДЕРАЦИЯ, е лице с български произход, видно и от представеното по делото Удостоверение №00174030020240319, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина /л.20/.А.К. е подал заявление рег.№Г-4206/14.12.2023г. за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденец в Р България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, като лицето се възползва от облекчена процедура при кандидатстване за придобиване на разрешение за пребиваване в Р България, при условията на чл.11, ал.5 от Правилника за прилагане на закона за чужденците в Р България /ППЗЧРБ/. Към заявлението от чужденеца са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл.35,ал.2 от ППЗЧРБ по служебен път е представено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина удостоверение за български произход. Декларирал е адрес в Република България, на който ще пребивава: [населено място], общ. Столична, обл. С., бул.“21 век“ №52;Извлечение от акт за раждане на руски и в превод на български език;трудов договор рег.№1/14.12.2023г.,сключен между А. К. и „ЛЕСИВ 22“ ЕООД,ЕИК[ЕИК], за длъжност „инженер поддръжка“,на пълно работно време от 8 часа дневно, с място на изпълнение-гр. С. ул.“Х. А. „№48,свидетелство за съдимост, в превод на български език; декларация с нотариална заверка на подписа от българската гражданка-Р. П. К.,ЕГН [ЕГН], живуща в [населено място], общ. Столична, обл. С., [жк], [жилищен адрес].,което съгласно § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ предоставя за ползване на А. К. жилище находящо се на територията на [населено място] с адрес , ул. „21-ви век“ №52, ет. 1, ап. 1.

Във връзка с осъществяване контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег. №8121р-22191/18.10.2017 г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, е осъществена проверка по отношение на чужденеца. Проверката е обективизирана в докладна записка с рег.№5365р-13159/21.05.2024г.,на инспектор А. А. ПИ при СИПАМ към ОПНМ - ДМ,адресирана до директора на Д„Миграция“-МВР.

От съдържанието на същата се установява следното:На 16.05.2024 г. служител на дирекция „Миграция“ е извършил проверка на декларирания от чужденеца адрес в [населено място].Чужденецът не бил установен на адреса.Установено е от проведения разговор и писмени обяснения на Р. П. К., че е собственик на имот в [населено място], общ. Столична, обл. С., ул. „21-ви век“ №52, ет. 1, ап. 1. Р. П. К. заявила ,че към момента е сключила за наем с чужденци, В. Ч. и А. К., които обитават и живеят в предоставеното от нея жилище,като същите са я уведомили, че се налага да пътуват в чужбина и след това ще се завърнат в Р. България.На 16.05.2024 г. е бил посетен и посочения адрес на месторабота на чуждият гражданин,намиращ се в [населено място], [улица].Установено е ,че на посочения адрес се намира жилищна сграда, в която видимо на партерния етаж не се намират офиси на фирми.На място е снето сведение от двама души, представили се като живущи в същата жилищна сграда,

които категорично заявяват, че в сградата не се помещава офис на фирма „ЛЕСИВ 22“ ЕООД. Установено е също след извършване на необходимите справки, чрез средата за между регистров обмен „Справка за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори и уведомления за промяна на работодател“ в регистрите на НАП, че приложеният към заявлението трудов договор рег. №1/14.12.2023г., сключен между К. А. и „ЛЕСИВ 22“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] не фигурира в регистрите на НАП.

Постановен е оспореният Отказ рег. № 5364р-13811/30.05.2024г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР. Административният орган е приел, че заявление рег. №Г-4206/14.12.2023г. е подадено при спазване на изискванията на чл.34, ал.3 от ППЗЧРБ и към него са приложени изискуемите документи съгласно чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ. Цитирана е информацията, установена при проверка на местопребиваването на чужденеца в [населено място], където същият не бил установен, на адресите на местопребиваване и месторабота. Въз основа на нея и на обясненията на собственика на апартамента К., предоставила на жалбоподателя декларация с нотариална заверка на подписа съгласно §1, т.20 от ЗЧРБ, административният орган е приел, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението А. К. е декларирал неверни данни, като пред административния орган е заявил адрес за пребиваване, на който реално не пребивава и адрес на месторабота на които не е изпълнява служебните си задължения. Въз основа на изложеното е направен извод, че представената към заявлението нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес за пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България за получаване на разрешение за пребиваване, без реално адресът да се ползва от чужденеца. Установените факти в хода на производството са дали на органа основание да постанови отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ по подаденото заявление рег. №Г-4206/14.12.2023г.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Оспореният отказ е връчен на 24.06.2024г. на жалбоподателят, жалбата е депозирана до съда на 04.07.2024г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от директор на Дирекция "Миграция" – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. При издаване на административният акт не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран по смисъла на чл.59, ал.2 ,т.4 АПК.-отказ по чл.26, ал.1 вр. чл.10 ал.1, т.23 предл 2 ЗЧРБ-чужденецът е декларирал

неверни данни.

Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Не е спорно между страните по делото, че оспорващият има български произход, което обстоятелство е основание да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.Към подаденото от него заявление са приложени изискуемите документи, като в съответствие с нормата на чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и безсрочен трудов договор, с рег.№1/14.12.2023г.,сключен между К. А. и „ЛЕСИВ 22“ ЕООД,ЕИК[ЕИК],на длъжност „инженер поддръжка “ на пълно работно време от 8 часа дневно, и месторабота [населено място].

Оспореният административен акт е мотивиран, с извършената проверка на 15.05.2024г., обективизирана в Докладна записка с рег. № 5365р-13159/21.05.2024 г., в хода на която е установено,че на декларирания адрес на пребиваване- чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Въз основа на събраните доказателства се установява, че жалбоподателят К. е посочил изрично в депозираното от него заявление за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване, че ще пребивава на адрес в именно [населено място], ул „21-ви век“, бл. № 52, ет.1, ап.1..за което е представил и декларация с нотариална заверка на подписа от собственик на имота Р. П. К..

При извършената проверка на адреса, служители на службата за административен контрол на чужденците са събрали писмени обяснения на собственик на недвижимия имот.Предоставената информация в докладната записка се основава и на справки в информационните масиви на МВР.Пред съда ответникът представя справка за пътувания на лице – чужд гражданин за периода от 01.01.2020г. до 20.05.2024г.,според която А. К. /А. К., [дата на раждане] , в Р. Федерация, е влязъл в Р. България на 03.06.2023г. през ГКПП- Аерогара С.,като е напуснал страната на следващия ден- 04.06.2023 г. през ГКПП- Аерогара С.. Последвало е влизане в Р. България на 03.06.2023г. през ГКПП- Аерогара С., като след два дни престой в Р. България, същия е напуснал страната на 07.12.2023 г. през ГКПП- Аерогара С.. На 14.12.2023 г. чужденеца е влязъл отново в Р. България през ГКПП- Аерогара С.,като е напуснал страната на следващия ден-15.12.2023г. през ГКПП- Аерогара С..Последно, гражданина на Р. Федерация е влязъл в страната на 16.03.2024г. през ГКПП-Аерогара С. и към дата 20.05.2024г. няма регистрирано излизане в Р.България през определените за целта места.

Съгласно нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, към заявлението за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване се прилагат задължително доказателства за осигурено жилище.Представената декларация по делото не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание,но съдът споделя изводите на административния орган, че се касае за

декларирани неверни данни. Не е спорно, че в подаденото заявление и приложена декларация на собственика с нотариална заверка на подписа, е посочено, че чужденецът ще пребивава в [населено място], ул „21-ви век“, бл. № 52, ет.1, ап.1. Проверките в информационните масиви на МВР са показали, че на този административен адрес, пребивават общо 2 физически лица. След изготвената справка в информационните системи, ползвани от ДМ - МВР е видно, че К. А. е влизал двукратно на територията на Р.България, на 14.12.2023г., за едноминутен престой, като на 15.12.2023г., непосредствено след подаване на заявление рег.№Г-4206/14.12.2023г. е напуснал страната и на 16.03.2024г., като след влизането на тази дата не са регистрирани други преминавания от лицето през ГКПП на страната.

Жалбоподателят също е кандидатствал за предоставяне право на пребиваване по облекчена процедура съгласно разпоредбата на чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ(Изм. - ДВ, бр. 57 от 2018 г., в сила от 10.07.2018 г., изм. - ДВ, бр. 93 от 2019 г., в сила от 26.11.2019 г.), чиито материално правни предпоставки също не са били изпълнени-представеният трудов договор не е регистриран в Националната агенция за приходите (НАП), което е едно от условията в хипотезата на ал.5 от посоченият текст. Също на посочения в заявлението адрес на месторабота на жалбоподателят, а именно [населено място], [улица], отразено в докладната записка се намира жилищна сграда, в която видимо на партерния етаж не се намират офиси на фирми и конкретно на „ЛЕСИВ 22“ ЕООД, където е посочено, че лицето ще изпълнява трудовите си задължения по договора от 14.12.2023г.

С оглед на изложеното се налага извода, че жалбоподателят е декларирал неверни данни, поради което по отношение на него са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. ч. 10, ал. 1, т.23 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

Настоящият състав приема, че административният орган е приложил правилно материалния закон с постановеният отказ, като не е допуснал съществени административни нарушения при издаване на оспореният в настоящото производство административен акт и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото, въз основа направеното искане и чл. 143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определено съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Е. К., [дата на раждане], гражданство Р. ФЕДЕРАЦИЯ, с личен паспорт №754057046, изд. на 15.12.2016г. от ФМС77806 срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване, рег.№5364р-13811/30.05.2024г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, издаден на основание чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА А. Е. К., [дата на раждане] ,гражданство Р. ФЕДЕРАЦИЯ с личен паспорт №[ЕИК],изд. на 15.12.2016г. от ФМС77806,да заплати на Дирекция „Миграция“-МВР юрисконсултско възнаграждение,в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

съдия: